

Arrest

**nr. 340 377 van 30 januari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2026.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient op 8 september 2026 een zesde verzoek om internationale bescherming in. Op 16 januari 2026 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de niet-ontvankelijkheid van dit verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 19 januari 2026 per drager aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger uit Syrië. U bent geboren op (...) 1993 in Saraqib in Idlib, waar u verbleef tot uw vertrek uit Syrië. U bent ongehuwd.

In 2013 verliet u Syrië omwille van de oorlog. U wilde niet in het leger van Bashar al Assad dienen en ook niet in het vrije leger. Via Turkije bereikte u Cyprus. In Cyprus moest u na een half jaar verplicht een verzoek

om internationale bescherming indienen. U verkreeg in Cyprus, ongeveer in 2016, een internationaal beschermingsstatuut, met name het statuut van subsidiair beschermde. In Cyprus had u geen huisvesting. U verbleef zowel op straat als bij vrienden. U had geen vaste plek en verbleef afwisselend in Limasol, Larnaca en Bachos. U kon niet reizen buiten Cyprus. In uw periode in Cyprus had u ook geen medische en psychologische begeleiding. U vond geen werk en u kon geen studies doen. U was ook het slachtoffer van racisme door ambtenaren die u geen respect betoonden. U vreesde bovendien het slachtoffer te worden van bloedwraak. U werd bedreigd door familieleden van een man die per ongeluk om het leven was gekomen toen hij werknemer was bij uw oom. Die familieleden waren naar Cyprus gekomen om asiel aan te vragen en wisten dat u in Cyprus verbleef. Omwille van al deze redenen besloot u in 2020 Cyprus te verlaten. Met de hulp van een smokkelaar kon u Cyprus verlaten en naar België reizen, waar drie broers van u verblijven.

U diende op 1/10/2020 een **eerste verzoek** om internationale bescherming in België in. Dit verzoek werd op 02/08/2021 door het Commissariaat-generaal (CGVS) niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep dat u hiertegen aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 31/03/2022 afgewezen. U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan.

Zonder naar Cyprus te zijn teruggekeerd, diende u op 12/07/2022 een **tweede verzoek** in bij de bevoegde Belgische instanties. U haalde aan dat uw verblijfsrecht in Cyprus al een jaar verlopen is en u nood hebt aan een land dat u beschermt. U stelde dat u de subsidiaire bescherming verkreeg in Cyprus, maar u daarmee niet tevreden was en dat u nood had aan een statuut van erkend vluchteling. U herhaalde dat de leefomstandigheden in Cyprus niet goed waren en u geen mogelijkheid had om uw familie buiten Cyprus te bezoeken. Uw volgend verzoek werd op 18/11/2022 door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. U tekende hiertegen geen beroep aan.

U keerde niet terug naar Cyprus, maar diende op 19/01/2023 een **derde verzoek** in bij de Belgische instanties. U baseerde zich hiervoor op de eerder aangehaalde asielmotieven. U stelde dat uw vrees nog steeds dezelfde was. U bracht twee documenten aan: een medisch attest waaruit moest blijken dat uw moeder, die in België erkend werd als vluchteling, uit medische noodzaak afhankelijk is van uw aanwezigheid in België en een brief die in uw naam gericht werd aan de Cypriotische autoriteiten, waarmee u uw Cypriotische "ID-kaart" wenste te annuleren. Uw volgend verzoek werd op 30/03/2023 door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. U tekende hiertegen geen beroep aan.

Zonder België verlaten te hebben, diende u op 17/07/2023 een **vierde verzoek** om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. In het kader van uw vierde verzoek haalde u aan dat uw psychologische toestand verslechterd is sinds uw laatste asielprocedure. Door de onzekere situatie waarin u hier in België leeft, bent u psychologisch uitgeput. Bovendien herhaalde u dat niet kunt terugkeren naar Cyprus omdat u daar met de dood bedreigd werd en dat u in België de enige bent die voor uw hulpbehoevende moeder kan zorgen. In het kader van uw verzoek legde u een psychologisch attest neer en een medisch attest in verband met de gezondheid van uw moeder. Op 27/02/2024 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U bleef in België en diende hier op 02/10/2024 een **vijfde verzoek** om internationale bescherming in. In het kader van uw vijfde verzoek gaf u aan dat u psychologische problemen hebt, dat u in België in behandeling bent bij een psycholoog en dat u voor deze problemen ook medicatie neemt. Ter staving van uw vijfde verzoek legt u de volgende documenten voor: een psychologisch attest d.d. 14/11/2024 opgesteld door Dhr. A. C., psycholoog bij SSM Ulysse asbl, verschillende voorschriften voor medicatie en een brief d.d. 08/10/2024 van uw advocaat, Meester H. V. V.. Op 17/12/2024 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te verlaten, diende u op 08/09/2025 een **zesde verzoek** om internationale bescherming in. In het kader van uw zesde verzoek haalt u aan geen nieuwe elementen te hebben en stelt u zich nog steeds te beroepen op de motieven die u uiteenzette in uw vorige verzoeken, namelijk het feit dat de situatie in Cyprus zeer moeilijk is, dat er geen hulp voorzien wordt door de overheid, dat er geen werk is en racisme is, dat uw verblijfskaart in Cyprus reeds drie jaar vervallen is en dat u het nog steeds psychologisch uiterst moeilijk heeft. Ter staving van uw zesde verzoek legt u een psychologisch attest neer (d.d. 15/07/2025) en een overzicht van uw consultaties bij de psycholoog en de psychiater (d.d. 29/10/2025).

Op 23/12/2025 werd door de DVZ besloten dat het risico op onderduiken actueel en reëel is in uw hoofde, waarna men overging tot uw vasthouding. U werd vervolgens overgebracht naar het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel. Hier verblijft u tot op heden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U gaf weliswaar aan dat u psychologische problemen hebt, dat u in behandeling bent bij een psycholoog en dat u ook medicatie neemt voor deze problemen (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken volgend verzoek, vraag nr. 13, 171, 9). U legde ter staving hiervan een psychologisch/psychiatrisch attest voor (d.d. 15/07/2025) en een overzicht van uw consultaties bij de psycholoog en de psychiater. Uit het door u voorgelegde attest en het overzicht van uw consultaties blijkt echter nergens dat u niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. U maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ook zelf geen melding van enige elementen of omstandigheden waardoor u moeilijkheden zou ondervinden bij het vertellen van uw verhaal of die uw deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (zie vragenlijst 'Bijzondere procedurele noden' Dienst Vreemdelingenzaken). Bovendien blijkt uit het administratief dossier ook dat uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken op normale wijze heeft plaatsgevonden en dat u uw relaas ook op een zelfstandige en functionele manier kon uiteenzetten. U begreep de gestelde vragen en kon hier ook duidelijk op antwoorden.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigen van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigen gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigen van internationale bescherming een

meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in Cyprus, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Cyprus. AIDA/ECRE, April 2025 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/04/AIDA-CY_2024Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw verzoek omdat u reeds over een bescherming beschikt in Cyprus en u geen gegronde en geloofwaardige elementen aanbracht die duidelijk aantoonde dat de geboden bescherming niet voldeed. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Uw tweede, derde, vierde en vijfde verzoek werden eveneens door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans op bescherming aanzienlijk vergrooten. U tekende hiertegen geen beroep aan binnen de voorziene termijnen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt, namelijk dat de situatie in Cyprus zeer moeilijk is, dat er geen hulp voorzien wordt door de overheid, dat er

geen werk is en racisme is, dat uw verblijfskaart in Cyprus reeds drie jaar vervallen is en dat u het nog steeds psychologisch uiterst moeilijk heeft, zijn immers in wezen identiek aan de asielmotieven die u in uw vorige asielaanvragen reeds heeft toegelicht. U beperkt zich zoals hierboven reeds vermeld, louter tot het herhalen van uw eerdere verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die u bij een terugkeer in Cyprus zou kennen (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 17). Door het slechts herhalen van, en volharden in uw verklaringen omtrent de problemen die u zou kennen, slaagt u er niet om de vaststelling dat u geen gegronde en geloofwaardige elementen aanbracht die duidelijk aantoonde dat de geboden bescherming in Cyprus niet voldeed, op te heffen, waardoor een nieuwe beoordeling niet aan de orde is. De loutere verwijzing naar reeds eerder gedane verklaringen kan logischerwijze niet als nieuw element gelden dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw psychologische toestand doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Het nieuwe psychologisch attest (d.d. 15/07/2025) en het overzicht van uw consultaties bij de psycholoog en de psychiater (d.d. 29/10/2025) bevestigen weliswaar dat u actueel in psychologische/psychiatrische behandeling bent en dat een voortzetting van deze behandeling belangrijk is, maar tonen niet aan dat u omwille van psychologische moeilijkheden dan werkelijk niet in staat zou zijn om uw rechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus te kunnen doen gelden of dat u nood hebt aan een zeer specifieke psychologische en/of medische behandeling die in Cyprus niet beschikbaar zou zijn. Bovendien zorgt het feit dat verschillende familieleden van u in België verblijven ervoor dat u in geval van terugkeer naar Cyprus kan terugvallen op een familiaal/sociaal netwerk om te kunnen voorzien in uw meest elementaire behoeften in afwachting van het vernieuwen van uw verblijfstitel. Uit uw verklaringen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming blijkt toch dat u tijdens uw verblijf in Cyprus financiële ondersteuning kreeg van uw broers in België (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoek d.d. 09/07/2021, p. 11, 20). Niets verhindert ook dat uw familieleden met u mee zouden reizen naar Cyprus of u daar zouden bezoeken om u eventueel bij te staan bij het in orde brengen van uw verblijfsituatie daar.

Indien u van mening zou zijn dat enkel België in staat zou zijn om u de psychologisch behandeling aan te bieden, zoals u deze nu krijgt, hetgeen u geenszins aantoont, dient u beroep te doen op de daartoe geëigende procedures, namelijk een verzoek tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Cyprus en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 15, 16, 20 “*en vlg.*” van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 4, 18 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het “*administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”.

Verzoeker gaat vooreerst in op zijn kwetsbaarheid. Hij betoogt dat de vzw Ulysse heeft vastgesteld dat hij uiterst kwetsbaar is, waarbij wordt verwezen naar de erbarmelijke omstandigheden waarin hij heeft moeten leven in Cyprus alsook naar zijn ernstige psychologische toestand, en haalt aan dat hij wordt opgevolgd door een psycholoog en een psychiater, hetgeen een nieuw element uitmaakt. Verzoeker hekelt dat er op geen enkel moment door de verwerende partij wordt ingegaan op de inhoud van het rapport van de vzw Ulysse, terwijl hierin expliciet en nauwkeurig wordt uitgelegd waarom een overdracht naar een ander land, *in casu* Cyprus, niet mogelijk is en zou leiden tot hertraumatisering. Het feit dat hij in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming reeds een attest van een psycholoog heeft neergelegd, belemmert niet een analyse over het huidig rapport uit te voeren, in het bijzonder daar de thans voorliggende documenten een verslechtering tonen van zijn mentale gezondheidstoestand, die de tussenkomst van een psychiater rechtvaardigt. Hij is van mening dat duidelijk blijkt dat hij leed aan psychologische decompensatie in Cyprus, wat een impact heeft op zijn mogelijkheden om zijn rechten te doen gelden verbonden aan zijn beschermingsstatus in Cyprus.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn situatie in Cyprus. Hij werpt op dat de situatie voor kwetsbare personen met een beschermingsstatus er dermate desastreus is en dat hij er niet naar terug gestuurd kan worden zonder dat zijn rechten onder artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Wat de algemene situatie in Cyprus betreft, haalt hij aan dat uit de beschikbare landeninformatie kan worden afgeleid dat de Cypriotische autoriteiten zich schuldig maken aan *pushbacks*, *pullbacks* en collectieve uitzetting alsook dat sommigen die onderschept werden te maken kregen met detentie, fysiek geweld en weigering van toegang tot de asielprocedure in Cyprus en verder dat migranten werden vastgehouden in een bufferzone aan de grens. Hij wijst op de veroordeling van Cyprus door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) op 8 oktober 2024 met betrekking tot de *pushback*-praktijken van de Cypriotische autoriteiten naar Libanon. Cyprus schendt met dergelijke praktijken het non-refoulement beginsel alsook het verbod op collectieve uitzetting. De Commissaris voor de Rechten van de Mens van de Raad van Europa klaagde beide praktijken aan. Verzoeker besluit dat uit al het voorgaande volgt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen niet kan weerhouden worden in geval van Cyprus. Verder werpt hij op dat zijn subsidiaire beschermingsstatus in Cyprus niet langer geldig is; de bescherming liep tot en met 31 januari 2022. In geval van terugkeer zou hij zonder geldige documenten in Cyprus verblijven tot de hernieuwing van zijn verblijfsdocumenten. Hij wijst erop dat het recentste AIDA-rapport van april 2025 vastlegt dat het hernieuwen van vervallen documenten niet gegarandeerd kan worden en bovendien lange termijnen inhoudt. Omwille van zijn verhoogde psychologische en psychiatrische kwetsbaarheid bestaat de kans dat het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn om de nodige stappen te nemen om zijn verblijfsdocumenten te vernieuwen. Hij betoogt verder dat het feit dat zijn verblijfsvergunning zal worden verlengd overigens hypothetisch is, gezien de lange afwezigheid op het grondgebied, de beperkte duur van de subsidiaire bescherming, maar ook de ontwikkeling van de situatie in Syrië, die een volledige herziening van zijn internationale bescherming kan rechtvaardigen. Er blijkt niet dat opnieuw contact is opgenomen met de Cypriotische autoriteiten om te verzekeren dat zijn status wordt gehandhaafd. Bovendien, aldus verzoeker, zal hij een termijn van zes tot acht maanden moeten overbruggen waarbij hij geen toegang heeft tot gezondheidszorg en de toegang tot de arbeidsmarkt in de praktijk ernstig belemmerd wordt, waarbij hij de conclusie van de psychiater, dat hij niet over de nodige psychologische middelen beschikt om naar een ander land te worden teruggestuurd en dat het risico op hertraumatisering reëel is, herhaalt. Tot slot benadrukt verzoeker dat hij in Cyprus met psychologische problemen kampte, dat hij reeds een gebrek aan adequate zorgen ondervond en dat toegang tot gezondheidszorg in de wachtperiode van de hernieuwing van een verblijfstitel ernstig gehypothekeerd wordt. Hij hekelt daarbij dat de verwerende partij een foutieve lezing maakt van het recentste AIDA-rapport en waaruit enkel kan vastgesteld worden dat er een systematisch en structureel gebrek bestaat aan psychische en psychiatrische zorgen. De neergelegde psychiatrische attesten tonen volgens verzoeker aan dat hij een effectieve ondersteuning nodig heeft van zijn familie in het dagelijks leven. Waar de commissaris-generaal erop wijst dat hij tijdens zijn

eerdere verblijf in Cyprus reeds familiale ondersteuning kreeg, wijst verzoeker erop dat we zes jaar verder zijn en dat zijn mentale gezondheid dermate zwak is dat de huidige situatie niet met toen vergeleken kan worden. Bovendien bestaat er een onderlinge afhankelijkheid tussen hem en zijn moeder.

Verder wijst verzoeker erop dat toegang tot huisvesting in Cyprus ernstig bemoeilijkt is voor personen die hun verblijfstitel moeten vernieuwen terwijl hij net nood heeft aan stabiliteit en ondersteuning in het dagelijks leven opdat zijn mentale gezondheid niet verergert. Hij zal in geval van terugkeer in een geïsoleerde situatie belanden als kwetsbaar persoon, wat tot ernstige materiële deprivatie zou leiden.

Tot slot haalt verzoeker aan dat hij in Cyprus duidelijk geen toegang had tot basisbehoeften.

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een attest inzake psychologische en psychiatrische opvolging (stuk 3) en een medisch stuk betreffende zijn moeder (stuk 4).

2.2. Beoordeling van de zaak

2.2.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat, wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

2.2.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek onvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming onvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH/Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken onvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde onvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure, maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY/ Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de onvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een

voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.2.4. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijken te geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54*), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in dit verband als volgt oordeelt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U gaf weliswaar aan dat u psychologische problemen hebt, dat u in behandeling bent bij een psycholoog en dat u ook medicatie neemt voor deze problemen (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken volgend verzoek, vraag nr. 13, 171 ,9). U legde ter staving hiervan een psychologisch/psychiatrisch attest voor (d.d. 15/07/2025) en een overzicht van uw consultaties bij de psycholoog en de psychiater. Uit het door u voorgelegde attest en het overzicht van uw consultaties blijkt echter nergens dat u niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. U maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ook zelf geen melding van enige elementen of omstandigheden waardoor u moeilijkheden zou ondervinden bij het vertellen van uw verhaal of die uw deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (zie vragenlijst ‘Bijzondere procedurele noden’ Dienst Vreemdelingenzaken). Bovendien blijkt uit het administratief dossier ook dat uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken op normale wijze heeft plaatsgevonden en dat u uw relaas ook op een zelfstandige en functionele manier kon uiteenzetten. U begreep de gestelde vragen en kon hier ook duidelijk op antwoorden.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Waar verzoeker opwerpt dat de commissaris-generaal reeds sinds 19 januari 2023 verwittigd is over zijn psychologische kwetsbaarheid, deze kwetsbaarheid benadrukt en de conclusie van de commissaris-generaal inzake de afwezigheid van bijzondere procedurele noden betwist, brengt hij geen concrete elementen of argumenten bij die afbreuk doen aan voorgaande overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steunen in het administratief dossier. Uit de attesten die hij in het kader van zijn huidige beschermingsverzoek voorlegt (administratief dossier, map documenten, stukken 1-2 waarvan stuk 1 wordt hernomen als stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift), kan niet worden afgeleid dat verzoeker omwille van de verklaarde symptomen die hij vertoont niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure inzake internationale bescherming te doorlopen en zijn vluchtrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Nergens in de attesten wordt aangegeven of aangetoond dat verzoekers cognitieve vermogens en geheugenfuncties dermate zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Nergens in de voormelde attesten wordt *in concreto* en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de mentale problemen van verzoeker een deelname aan de asielprocedure zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt. Verzoeker zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Hij toont niet *in concreto* aan waar of op welke wijze zijn voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn beschermingsverzoek en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker toont aldus niet concreet aan dat er *in casu* en in het kader van zijn voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze eventuele steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Gelet op het voorgaande heeft de commissaris-generaal terecht besloten dat verzoekers rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.2.5. Op 8 september 2025 dient verzoeker zijn huidig, zesde verzoek om internationale bescherming in. Hij haalt uitdrukkelijk aan geen nieuwe elementen te hebben en nog steeds internationale bescherming te vragen om dezelfde redenen en problemen die hij de vorige keren reeds aanhaalde. Hij benadrukt dat hij het

psychisch uiterst moeilijk heeft, nog steeds. Hij wijst er verder op dat de situatie in Cyprus heel moeilijk is, dat er geen hulp voorzien wordt door de overheid, dat er geen werk is, dat er racisme is en dat zijn verblijfskaart in Cyprus reeds drie jaar vervallen is (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 23 december 2025, punten 13, 17-20).

Ter staving van zijn huidig beschermingsverzoek legde verzoeker tijdens de administratieve procedure een attest van psychologische opvolging van 15 juli 2025 van de vzw Ulysse en een overzicht van 29 oktober 2025 van zijn consultaties bij de psycholoog en psychiater neer (administratief dossier, map documenten, stukken 1-2).

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker nogmaals het attest van psychologische opvolging van 15 juli 2025 van de vzw Ulysse met daarbij gevoegd een persoonlijk schrijven (stuk 3) alsook een medisch stuk betreffende zijn moeder (stuk 4).

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.2.6. Verzoekers eerste verzoek werd op 2 augustus 2021 niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet omdat hij in Cyprus over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt en hij geen gegronde en geloofwaardige elementen aanbracht die duidelijke aantoonde dat de geboden bescherming niet voldeed. Het hiertegen ingestelde beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 280 820 van 31 maart 2022. Verzoeker diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Verzoekers tweede, derde, vierde en vijfde verzoek om internationale bescherming werd door de commissaris-generaal telkens niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in zijn hoofde aanzienlijk vergrootten. Verzoeker tekende tegen deze onderscheiden beslissingen geen beroep aan binnen de daartoe voorziene termijn. Bijgevolg resten er hem geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot zijn vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat hem betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad mag bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen en documenten die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn af- en neergelegd.

2.2.7. De Raad herinnert eraan dat verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus heeft gekregen in Cyprus en dat *in casu* dan ook nog steeds wordt vermoed dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker niet langer internationale bescherming zou genieten in Cyprus.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn originele verblijfskaarten van Cyprus in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft bijgebracht en daaruit blijkt dat hij in Cyprus de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, volgens zijn verklaringen in 2016, hetgeen op zich ook nooit is betwist door verzoeker ten overstaan van de commissaris-generaal, en dat hij tot 31 januari 2022 een geldige verblijfskaart had (administratief dossier, eerste verzoek om internationale bescherming, map documenten, stuk 2 en notities persoonlijk onderhoud d.d. 9 juli 2021, p. 5-6). Waar de advocaat ter terechtzitting voor het eerst en mondeling opmerkt dat er in de *Eurodac Search Result* geen 'Mark status' is ingevuld en dat een actuele vraag van de Belgische autoriteiten aan de Cypriotische autoriteiten voor een bilateraal overnameverzoek onbeantwoord is gebleven, doet dit in wezen niets af aan de vaststellingen gedaan in het eerste verzoek om internationale bescherming, namelijk dat op basis van verzoekers verklaringen aangevuld met de originele verblijfskaarten, waarop uitdrukkelijk vermeld staat dat hij in Cyprus subsidiaire bescherming heeft verkregen, kan worden aangenomen dat verzoeker internationale bescherming geniet in Cyprus en dat dit door verzoeker nooit is betwist.

Waar verzoeker opmerkt dat zijn verblijfskaart inmiddels reeds drie (lees: vier) jaar vervallen is, houdt dit niet in dat de subsidiaire beschermingsstatus zelf vervalt, zoals door de Raad ook reeds werd aangestipt in zijn arrest nr. 270 820 van 31 maart 2022 in het kader van de beoordeling van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming en waarin als volgt werd overwogen:

"Haar meest recente verblijfskaart is weliswaar vervallen, doch houdt dit niet in dat de subsidiaire beschermingsstatus zelf vervalt. Dit strookt met hetgeen wordt gesteld in het vigerende EU-acquis. Immers, dient er een onderscheid te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het

vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).”

De Raad merkt hierbij bijkomend op dat genoegzaam vaststaat dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, *in casu* Cyprus, en dat het commissariaat-generaal, in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, zodoende is tegemoetgekomen aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a), van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties. Er zijn geen ernstige indicaties dat verzoeker thans in Cyprus niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Het komt toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoeker zelf en niet aan het commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat hij in Cyprus niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker brengt echter geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat de hem in Cyprus verleende beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of beëindigd. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatuut omwille van een afwezigheid of de gewijzigde situatie in zijn land van herkomst, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Cyprus nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus en dat hij er de hem verleende bescherming, evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat verblijfsvergunningen gekoppeld aan de status van de personen met subsidiaire bescherming afgeleverd worden met een geldigheid van een jaar en dat deze vergunning telkens voor een periode van twee jaar kan worden verlengd voor de duur van de status (AIDA, “Country Report: Cyprus. Update on 2024”, april 2025, p. 165).

Het komt te dezen ook aan verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Cyprus geniet, op concrete wijze aan te tonen dat een verlenging/hernieuwing van een verlopen verblijfstitel, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat na dergelijke bewijzen te leveren. Hij brengt met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie en door er voorts op te wijzen dat hij lange tijd afwezig is en verder zonder concretisering te wijzen op de ontwikkeling van de situatie in Syrië en op te werpen dat zijn verblijfskaart al lange tijd, inmiddels vier jaar, is vervallen, geen elementen aan waaruit blijkt dat hij niet naar Cyprus zou kunnen terugkeren en het voor hem onmogelijk zal zijn om de vereiste administratieve stappen te zetten om er zijn (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen (zie tevens *infra*).

2.2.8. Waar het eerste verzoek om internationale bescherming werd afgewezen omdat een andere EU-lidstaat, *in casu* Cyprus, reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, en de vier daaropvolgende beschermingsverzoeken onontvankelijk werden verklaard omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergrootten, moeten de in het kader van het huidige, zesde verzoek aangehaalde nieuwe elementen of feiten er deze keer wel toe nopen dat de kans op internationale bescherming in verzoekers hoofde aanzienlijk vergroot.

2.2.9. Uit de recentste landeninformatie, met name het “Country Report: Cyprus. Update on 2024” van mei 2025 gepubliceerd door AIDA, waarnaar zowel in de bestreden beslissing als in het verzoekschrift een

werkende weblink is opgenomen, blijkt niet dat de levensomstandigheden in Cyprus voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker. Het komt daarbij verzoeker toe om in dit verband concrete elementen aan te reiken ter weerlegging van het vermoeden dat hij bij terugkeer naar Cyprus niet zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, gelet op de beschermingsstatus die hem aldaar werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien.

Verzoeker brengt, zoals hierna zal blijken, in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek geen zulke concrete elementen bij.

2.2.10. Wat betreft verzoekers betoog dat de situatie in Cyprus heel moeilijk is, dat er geen hulp voorzien wordt door de overheid, dat er geen werk is en dat er racisme is, stelt de Raad vast dat hij deze elementen al eerder heeft aangebracht en hierover geoordeeld werd in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming. Aldus beperkt verzoeker zich tot het herhalen van zijn eerdere verklaringen omtrent de problemen die hij bij terugkeer zou kennen. Hij haalde overigens zelf uitdrukkelijk aan geen nieuwe elementen te hebben en nog steeds internationale bescherming te vragen om dezelfde redenen en problemen die hij de vorige keren reeds aanhaalde (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', punt 17). Door het slechts herhalen van, en volharden in zijn verklaringen omtrent de problemen die hij zou kennen, slaagt verzoeker er niet in om de vaststelling, dat hij geen gegronde en geloofwaardige elementen aanbracht die duidelijk aantonen dat de geboden bescherming in Cyprus niet voldeed, op te heffen, waardoor een nieuwe beoordeling niet aan de orde is. Er werd aldus reeds eerder rekening gehouden met de door verzoeker thans opnieuw aangehaalde elementen. Deze werden geanalyseerd en mee in de beoordeling opgenomen in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming en waarvan de beoordeling, zo weze herhaald, definitief is. Het betreft dan ook *in casu* geen "nieuwe elementen" in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt.

2.2.11. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van zijn vorige beschermingsverzoeken ook reeds wees op zijn psychologische kwetsbaarheid en hiervoor attesten bijbracht, en waarvan hij thans beweert en benadrukt dat deze nog steeds uiterst moeilijk is. Door opnieuw te verwijzen naar dezelfde problematiek zoals reeds uiteengezet in zijn vorige beschermingsverzoeken en bijkomende medische attesten neer te leggen, slaagt verzoeker er evenmin in nieuwe elementen bij te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De vaststelling dat er in verzoekers hoofde (nog steeds) mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van zijn psychologische toestand, doet er geen afbreuk aan dat verzoeker zelf, concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie, dient aan te tonen dat hij de aan zijn in Cyprus toegekende internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet kan laten gelden. Hij toont evenwel niet aan dat zijn psychologische toestand het hem dermate moeilijk maakte, dan wel maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen derwijze dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., randnummer 93 en HvJ 19 maart 2019, nr. C 163/17, Jawo, randnummer 95).

Het door verzoeker voorgelegde attest van psychologische opvolging van 15 juli 2025, opgesteld door een klinisch psycholoog en een psychiater verbonden aan de vzw Ulysse, en het overzicht van 29 oktober 2025 van zijn sinds 26 augustus 2024 tweewekelijkse consultaties bij de psycholoog en de sinds 19 februari 2025 maandelijks consultaties bij de psychiater bevestigen dat verzoeker nog steeds in psychologische behandeling is, alleszins tot 29 oktober 2025 en – dit is nieuw ten aanzien van zijn vorige verzoeken – sinds 19 februari 2025 ook in psychiatrische behandeling is, alleszins tot 26 augustus 2025, en verder dat een voortzetting van de behandeling in België belangrijk is. Uit deze stukken blijkt evenwel nog steeds niet dat verzoeker omwille van psychologische moeilijkheden dan werkelijk niet in staat zou zijn om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus te kunnen doen gelden of dat hij nood heeft aan een zeer specifieke psychologische en/of medische behandeling en/of medicamenteuze begeleiding die in Cyprus niet beschikbaar zou zijn.

Waar verzoeker opwerpt dat uit de thans voorliggende stukken duidelijk blijkt dat hij in Cyprus leed aan psychologische decompensatie, wat een impact heeft op zijn mogelijkheden om er zijn rechten, verbonden aan zijn beschermingsstatus, te doen gelden, stipt de Raad aan dat dit als dusdanig niet blijkt uit het attest van 15 juli 2025, waarin slechts twee keer uiterst kort wordt verwezen naar Cyprus. Zo stelt het attest enerzijds dat verzoeker de klinisch psycholoog en psychiater uitlegde dat hij (onder andere) lijdt onder de

angst om terug te keren naar Cyprus. Anderzijds wordt gewezen op de moeilijkheid van verzoeker om te praten over de ondergane trauma's in Cyprus (hoofdzakelijk feiten van racisme).

In het attest van 15 juli 2025 wordt gewezen op de volgende symptomen in hoofde van verzoeker: chronische migraine (belangrijkste symptoom), slaapstoornissen (slapeloosheid en nachtmerries), depressieve stoornissen (verlies van levenslust, anhedonie, risicovol gedrag voor zijn gezondheid en suïcidale gedachten), psychotische stoornissen (gevoelens van vervolging, gegeneraliseerde angst, sociale terugtrekking, derealisatie, auditieve hallucinaties) en cognitieve stoornissen (aangetast geheugen en concentratievermogen, planningsproblemen). De symptomen – waarvan het merendeel overigens ook reeds aan bod kwam in het attest zoals neergelegd in verzoekers vierde en vijfde beschermingsverzoek – wijzen volgens het kwestieus attest op het lijden aan een chronische psychose. Nergens uit dit attest kan evenwel worden afgeleid op welke wijze verzoekers mentale problemen werden onderzocht of vastgesteld of waarop de beweerd diagnose werd gesteld. Ook lijkt dit attest eenvoudigweg gebaseerd te zijn op verzoekers verklaringen en gedragingen tijdens de consultaties in kwestie, en blijkt hieruit nergens dat zijn verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat hij werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek. Het attest besluit dat verzoeker zich in een fase van diepe psychologische crisis bevindt en dat het risico om daarnaar te handelen reëel is. De voortzetting van ambulante psychologische en psychiatrische begeleiding wordt essentieel geacht om te proberen de symptomen onder controle te houden. Er wordt in gesteld dat reeds belangrijk werk verricht is om de therapeutische alliantie te versterken en de opstellers van het attest moeten regelmatig de aanwezigheid van een hospitalisatie evalueren (ook in de voorgaande attesten werd benadrukt dat verzoeker beroep doet op de spoeddiensten). Zij benadrukken dat verzoeker momenteel niet onder druk staat (of de vrees heeft) om van zijn familie te worden gescheiden, aangezien hij er op dit moment sterk van afhankelijk is (met name op emotioneel vlak en voor het innemen van zijn medicatie). In het licht van al deze elementen zijn de opstellers van het attest van mening dat verzoeker zijn behandeling in België moet kunnen voortzetten. Zij zijn immers van oordeel dat verzoeker niet beschikt over de noodzakelijke psychologische draagkracht om naar een ander land te worden teruggestuurd. Zij achten het risico op hertraumatisering reëel, zonder verdere concrete specificering dienaangaande. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, wordt in het betreffende attest niet expliciet en nauwkeurig uitgelegd waarom een overdracht naar Cyprus niet mogelijk zou zijn en daadwerkelijk zou leiden tot hertraumatisering.

Er liggen verder ook geen elementen voor die erop wijzen dat er op heden een acute nood is aan een bijkomende complexe behandeling, die niet verdergezet zou kunnen worden in Cyprus. Waar verzoeker erop wijst dat het huidig attest een verslechtering aantoont van zijn mentale gezondheidstoestand, die nu ook de tussenkomst van een psychiater bevestigt, stipt de Raad aan dat uit het overzicht van de consultaties van 29 oktober 2025 blijkt dat de laatste consultatie bij een psychiater reeds dateert van 26 augustus 2025. Er liggen verder, los van de mondelinge toelichting ter terechtzitting, geen stukken voor waaruit blijkt dat verzoeker op heden psychiatrisch begeleid wordt, noch dat hij sinds 29 oktober 2025 nog in psychologische begeleiding is en wat de actuele stand van zaken is inzake zijn mentale gezondheidstoestand.

De Raad is van oordeel dat de medische stukken voorgelegd in het kader van huidig volgend beschermingsverzoek niet aantonen dat er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid, dan wel van een blijvende of ernstige schade die continue gespecialiseerde medische behandelingen, laat staan een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen. Het wordt niet ontkend dat verzoeker reeds lange tijd kampt met psychologische problemen en dat de ondersteuning van zijn familie in België belangrijk voor hem is, doch uit het attest van 15 juli 2025 blijkt geenszins dat verzoeker zich in Cyprus niet zou kunnen beroepen op ondersteuning en bovendien beschikt hij over een netwerk in België dat hem zou kunnen bijstaan en desgevallend naar Cyprus mee kan afreizen voor een bepaalde periode.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat hij, omwille van zijn psychologische problemen (en zijn fysieke klachten zoals chronische migraine, wat zijn voornaamste syndroom betreft), over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Cyprus. Hieruit kan immers niet worden afgeleid dat er sprake is van een medisch-psychische aandoening die belangrijke gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren met zich meebrengt. De Raad stipt aan dat het voorgelegde attest geen uitgebreide medische analyse bevat. Verzoeker overtuigt niet dat hij omwille van zijn psychologische problemen niet in staat zou zijn om de nodige administratieve stappen te zetten om de verlenging/hernieuwing van zijn verblijfsvergunning in Cyprus aan te vragen en te bekomen en zet verder nergens *in concreto* uiteen in welke mate zijn mentale (en fysieke) klachten hem beletten om zijn rechten te doen gelden in Cyprus, noch wat de omvang of draagwijdte hiervan zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Cyprus uit te oefenen. Er liggen heden ook geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker niet of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zou zijn. Voor zover verdere psychologische (en medische) opvolging noodzakelijk is, toont verzoeker niet aan dat hij in Cyprus geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische en/of medische ondersteuning, te meer hij in het verleden aldaar toegang had tot de gezondheidszorg, zoals in arrest nr. 270 820 van 31 maart 2022 inzake verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd uiteengezet. Uit het loutere gegeven dat hij toen diende te betalen

voor bepaalde medische en psychologische hulp, kan niet worden besloten dat verzoeker geen toegang had tot medische zorg. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Cyprus, waartoe hij in gebreke blijft.

Uit de recente landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing en het verzoekschrift wordt verwezen, met name het "*Country report Cyprus Update 2024*" van AIDA van april 2025 (p. 187-188), blijkt dat vanaf 1 juni 2019 op Cyprus een nationaal stelsel van gezondheidszorg (GESY) van kracht is, waardoor er grote verschillen ontstonden in de verstrekking van gezondheidsdiensten. Dit systeem introduceerde het concept van de persoonlijke huisarts in de gemeenschap als centraal punt voor doorverwijzingen naar alle gespecialiseerde artsen. Een netwerk van privé-artsen, apotheken en diagnostische centra werd opgezet om gezondheidsdiensten te verlenen, waaronder een aantal particuliere ziekenhuizen. Statushouders hebben, in tegenstelling tot verzoekers om internationale bescherming, toegang tot het algemene gezondheidszorgstelsel onder dezelfde voorwaarden als Cypriotische onderdanen. Aldus hebben statushouders gratis toegang tot een huisarts, terwijl voor gespecialiseerde of ondersteunende medische zorg (gespecialiseerde artsen, laboratoriumonderzoek, fysiotherapie, psychologen, enz.) een bijdrage van zes tot tien euro per bezoek moet worden betaald. Ook voor medicijnen kan een kleine bijdrage worden gevraagd, die gewoonlijk rond de twee tot vier euro ligt. Statushouders hebben ook toegang tot geestelijke gezondheidszorg, waaronder psychiatrische en psychologische zorg, tegen een kleine vergoeding (zes euro voor psychiaters en tien euro voor psychologen). Hoewel de overgang naar het nieuwe gezondheidssysteem voor vluchtelingen niet soepel verliep vanwege diverse coördinatieproblemen tussen de aangewezen relevante overheidsdiensten, een gebrek aan vertaald materiaal in de taal van de begunstigen en verwarring onder medisch en ziekenhuispersoneel met betrekking tot de rechten van vluchtelingen op gezondheidszorg, is de situatie inmiddels genormaliseerd. Een belangrijk obstakel blijft evenwel bestaan voor begunstigen van internationale bescherming voordat ze hun verblijfsvergunning ontvangen, wat lastig is omdat deze periode vaak tot zes maanden duurt. Gedurende deze tijd hebben deze personen geen toegang tot gezondheidszorg via GESY en worden zij geacht toegang te hebben zoals verzoekers om internationale bescherming. Ze moeten aanvullende documentatie overleggen waaruit blijkt dat ze, hoewel ze begunstigde van internationale bescherming zijn, geen toegang hebben tot GESY. In veel gevallen heeft dit geleid tot vertragingen of zelfs geen toegang. De Raad wijst erop dat verzoekers verblijfsvergunning verlopen is. Aldus zal hij bij terugkeer de nodige administratieve stappen dienen te zetten om de vergunning te verlengen/hernieuwen. De Raad erkent dat een verlenging/hernieuwing van de Cypriotische verblijfsdocumenten een lange periode in beslag kan nemen, dit was in 2024 vijf tot zeven maanden, maar uit het AIDA-rapport van april 2025 (p. 165-166) blijkt dat tijdens deze wachtperiode statushouders een ontvangstbewijs ontvangen van hun verblijfsaanvraag en dat dit ontvangstbewijs toegang geeft tot bepaalde rechten, zoals staatssteun via de regeling voor gegarandeerd minimuminkomen. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat dit in zijn geval geen mogelijkheid is. Er zijn echter rechten die niet toegankelijk zijn of moeilijk toegankelijk zijn, zoals toegang tot de gezondheidszorg, sociale voorzieningen voor mensen met een handicap en vertragingen bij het openen van een bankrekening. Toegang tot een bankrekening heeft ook gevolgen voor de werkgelegenheid, aangezien werkgevers een bankrekening vereisen voor salarisovermakingen en kunnen weigeren iemand aan te nemen of een dienstverband beëindigen. Bovendien zijn werkgevers vaak terughoudend om een begunstigde van internationale bescherming met een ongeldige verblijfsvergunning in dienst te nemen of in dienst te houden uit angst dat ze iemand zonder legale status in dienst nemen. Gedurende de wachtperiode is het aldus mogelijk dat verzoeker verstoken zal zijn van toegang tot GESY en moeilijkheden kan ondervinden op de arbeidsmarkt. Tijdens de wachtperiode heeft verzoeker wel recht op onder andere een minimuminkomen. Verzoeker toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om zijn GESY in orde te brengen. Eventueel kunnen zijn familieleden die in België verblijven met hem mee reizen en deze elementen in orde brengen.

Begunstigen van internationale bescherming hebben, zo weze herhaald, via GESY toegang tot geestelijke gezondheidszorg, waaronder psychiatrische en psychologische zorg, tegen een kleine vergoeding (zes euro voor psychiaters en tien euro voor psychologen). Een aanhoudend probleem is de beschikbaarheid van tolken, die niet gratis is voor de professionals die voor GESY werken. In 2024 uitte de Economische en Sociale Raad van de Verenigde Naties zijn bezorgdheid over meldingen van ontoereikende toegang tot geestelijke gezondheidszorg, ook voor vluchtelingen, asielzoekers en migranten, en adviseerde Cyprus om financiering te garanderen voor de verbetering van de geestelijke gezondheidszorg, zowel op preventief als op behandelingsniveau, onder andere door het aanbieden van gemeenschapsgerichte diensten en programma's, met name voor vluchtelingen, asielzoekers en migranten (AIDA-rapport april 2025, p. 188). Verzoeker wijst verder op de volgende passage uit het AIDA-rapport van 2025 (p. 72), waarin, specifiek voor wat betreft de situatie van kwetsbare verzoekers om internationale bescherming het volgende wordt gesteld: "*Wat betreft de toegang tot geestelijke gezondheidszorg, met name psychologische hulp, is dit ook problematisch. Er is namelijk geen systeem om gevallen door te verwijzen naar staatspsychologen en de capaciteit van dergelijke diensten is vaak niet voldoende om aan de behoeften te voldoen en er zijn geen tolken beschikbaar. Bovendien zijn er maar weinig ngo's die dergelijke diensten aanbieden, en die kunnen*

niet aan de vraag voldoen. In gevallen van ernstige psychische problemen of acute noodgevallen, bijvoorbeeld risico's op of pogingen tot zelfmoord, wordt de persoon doorverwezen naar een psychiater op de spoedeisende hulp van het algemeen ziekenhuis." De Raad wijst erop dat verzoeker een begunstigde is van internationale bescherming en geen verzoeker om internationale bescherming. Zelfs indien hij in de wachtperiode gedurende de verlenging/hernieuwing van zijn verblijfstitel verstoken zou riskeren te blijven van medische zorg en hij voor wat betreft de toegang tot GESY als een verzoeker om internationale bescherming wordt aanschouwd dan nog blijkt dat er in geval van acute noodgevallen wordt doorverwezen naar een psychiater op de spoedeisende hulp van het algemeen ziekenhuis.

Waar zou blijken dat een noodzakelijke behandeling in Cyprus in het algemeen niet beschikbaar of toegankelijk is, merkt de Raad op dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van en algemene tekortkomingen in het gezondheidsstelsel van deze lidstaat op zich. Inzake het voorgaande en indien verzoeker tevens van mening is dat enkel België in staat zou zijn om hem de psychologische behandeling aan te bieden zoals hij deze krijgt, hetgeen hij overigens geenszins aantoonde, dient hij beroep te doen op de daartoe geëigende procedure, namelijk een verzoek tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er verder op dat het feit dat verschillende familieleden van verzoeker in België verblijven ervoor zorgt dat hij in geval van terugkeer naar Cyprus kan terugvallen op een familiaal/sociaal netwerk om te kunnen voorzien in zijn meest elementaire behoeften in afwachting van het vernieuwen van zijn verblijfstitel. Uit zijn verklaringen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming blijkt dat hij tijdens zijn eerder verblijf in Cyprus financiële ondersteuning kreeg van zijn broers in België (administratief dossier, eerste verzoek, notities persoonlijk onderhoud d.d. 9 juli 2021, p. 11, 20). Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat hij bij een eventuele terugkeer niet opnieuw op deze ondersteuning zal kunnen rekenen. Niets verhindert ook dat verzoekers familieleden met hem mee zouden reizen naar Cyprus of hem daar zouden bezoeken om hem eventueel bij te staan bij het in orde brengen van zijn verblijfssituatie, het bekomen van het minimuminkomen in tussentijd en in de zoektocht naar huisvesting. In weerwil tot wat verzoeker voorhoudt, kan uit de door hem geciteerde passage van pagina 181 van het AIDA-rapport niet worden afgeleid dat de moeilijkheden waarmee statushouders wel degelijk kampen in hun zoektocht naar huisvesting nog groter zijn voor zij die hun verblijfstitel dienen te hernieuwen.

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker nog een – overigens niet-gedateerd – stuk van een dokter in verband met de gezondheidstoestand van zijn moeder (stuk 4). In dit stuk wordt gewezen op de sterke afhankelijkheid van de moeder van haar zoon, verzoeker, omwille van medische noodzaak voor hulp in het dagelijks leven. De Raad wijst erop dat dit als dusdanig reeds werd opgeworpen, zowel in het derde als vierde verzoek om internationale bescherming, en dat de commissaris-generaal toen reeds oordeelde dat dergelijk motief geen verband houdt met enige vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade in Cyprus in verzoekers hoofde en bijgevolg niet ter zake doet. Verder toont verzoeker hiermee nog steeds niet aan dat hij het enige in België verblijvende familielid is dat voor zijn moeder kan zorgen.

Gelet op het voorgaande, zijn de door verzoeker neergelegde documenten niet van zulke aard dat deze afbreuk zouden kunnen doen aan of een ander licht zouden kunnen werpen op de reeds tijdens zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming gedane vaststellingen en maken deze geen nieuwe elementen uit in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt.

2.2.12. In zijn verzoekschrift werpt verzoeker op dat Cyprus zich schuldig maakt aan *pushbacks*, *pullbacks* en collectieve uitzetting, duidt hij op vasthouding, fysiek geweld en weigering van de toegang tot de asielprocedure en op het vasthouden in een bufferzone aan de grens. Hij verwijst hierbij naar de veroordeling van Cyprus door het EHRM (arrest nr. 39090/20, M.A. en Z.R./Cyprus van 8 oktober 2024) voor *pushbacks* van asielzoekers naar Libanon, naar een standpunt van de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa en naar algemene informatie van onder andere *Human Rights Watch*. De Raad stelt vast dat geen informatie voorligt dat verzoeker zelf persoonlijk niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar en als *begunstigde* van internationale bescherming terug toegang te (kunnen) vinden tot het Cypriotische grondgebied. Dat opnieuw terugkeren niet mogelijk zou zijn, wordt op generlei wijze aangetoond. Daarnaast toont verzoeker geenszins aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van terugdrijving van erkende vluchtelingen door de Cypriotische overheden. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

2.2.13. Alles samen genomen kan de Raad de verwerende partij bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor de

subsidiare bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.14. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Verdrag van Genève, dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.15. In zoverre verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitevinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiare bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.16. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest aanvoert, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. De Raad stipt voorts aan dat uit voorgaande vaststellingen (*supra*) afdoende is gebleken dat *in casu* geen nieuwe elementen worden bijgebracht die een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest aannemelijk kunnen maken.

2.2.17. De Raad bemerkt verder nog dat verzoeker niet aantoont dat artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest, die het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgen, geschonden zijn, nu hem immers de mogelijkheid werd geboden de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad.

2.2.18. Ten slotte ziet de Raad niet in, en verzoeker licht evenmin *in concreto* toe, op welke wijze artikel 18 van het Handvest, dat het recht op asiel garandeert met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, zou geschonden zijn.

2.2.19. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

V. SERBRUYNS